

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

נדה-המפלת חתיכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
המפלת שפיר מלא בשר מהו?	שאלו לפני רבי:											^	◇
לא שמעתי.	אמר להם: [רבי]												○
מלא דם - טמאה נדה, מלא בשר - טמאה לידה.	אמר לפניו ר' ישמעאל בר יוסי, כך אמר אבא:												!
אילמלי דבר חדש אמרת לנו משום אביך - שמענוך, עכשיו מדהא קמייתא כיחידאה קאמר - כסומכוס שאמר משום ר"מ, הא נמי - שמא כרבי יהושע אמרה, ואין הלכה כר' יהושע.	א"ל: [רבי]												⚡
המפלת שפיר שאינו מרוקם, ר' יהושע אומר ולד	דתניא: [רבי יהושע]												⚡
אינו ולד.	הכמים:												⚡
מחלוקת - בעכור, אבל בצלול - דברי הכל אינו ולד.	ר"ש בן לקיש משום ר' אושעיא:												⚡
בצלול מחלוקת.	רבי יהושע בן לוי												⚡
בצלול מחלוקת - אבל בעכור דברי הכל ולד, או דלמא - בין בזה ובין בזה מחלוקת?	איבעיא להו:												^
תיקו.													■
(בראשית ג') ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, מלמד שאין הקב"ה עושה עור לאדם אלא א"כ נוצר.	מיתובי, את זו דרש ר' יהושע בן חנניא:												⚡
אלמא: בעור תליא מילתא, לא שנא עכור ול"ש צלול.													■
אי אמרת בשלמא בצלול מחלוקת - היינו דאיצטריך קרא, אלא אי אמרת בעכור מחלוקת למה לי קרא? סברא בעלמא הוא													⚡
אלא שמע מינה: בצלול מחלוקת, שמע מינה.													■
מחלוקת בעכור, אבל בצלול - דברי הכל אינו ולד	וכן אמר ר"ג אמר רבה בר אבוה:												■
אלא אמרו, סימן ולד בבהמה דקה - טינוף, בגסה - שליא, באשה - שפיר ושליא.	איתביה רבא לר"ג:												⚡
ואילו שפיר בבהמה - לא פטר													■
אי אמרת בשלמא בצלול מחלוקת - משום הכי: אשה דרבי בה קרא - פטר בה שפיר, בבהמה דלא רבי קרא - לא פטר בה שפיר. אלא אי אמרת בעכור מחלוקת, מכדי סברא הוא, מאי שנא אשה ומאי שנא בהמה?													⚡
מי סברת, רבי יהושע מפשט פשיט ליה? רבי יהושע ספוקי מספקא ליה, ואזיל הכא לחומרא, והכא לחומרא גבי אשה דממונא הוא - ספק ממונא לקולא, גבי בהמה דאיסורא הוא, דאיכא לגבי גיזה ועבודה - ספק איסורא לחומרא, ה"ג גבי אשה - ספק טמאה לחומרא.													!
ומי מספקא ליה? והא קרא קאמר													⚡
מדרבנן, וקרא - אסמכתא בעלמא הוא.													!
הא רבי, הא ר' ישמעאל בר יוסי, והא רבי אושעיא, והא רבי יהושע בן לוי, מר כמאן ס"ל?	רב חנינא בר שלמיא לרב:												^
אני אומר אחד זה ואחד זה - אינה חוששת.	א"ל: [רב]												⚡
אחד זה ואחד זה - חוששת.	שמואל:												⚡
מעולם לא דכו שפיר בנהרדעא, לבר מההוא שפירא דאתא לקמיה דשמואל, דמנח עליה חוט השערה מהאי גיסא וחזיא מהאי גיסא, אמר: אם איתא דולד הואי לא הוה זיג כולי האי.	ואדא שמואל לטעמיה, דכי אתא רב דימי:												■
ואם היה מרוקם וכו'.													■
איזהו שפיר מרוקם? אבא שאול אומר: תחלת ברייתו מראשו ושתי עיניו כשתי טיפין של זבוב.	תנו רבנן: [אבא שאול]												■
מרוחקין זה מזה. שני חוטמין - כשתי טיפים של זבוב.	תני רבי חייא:												■

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

Talmud Navigator

נדה-המפלת חתיכה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
ומקורבין זה לזה. ופיו מתוח כחוט השערה, וגויתו כעדשה, ואם היתה נקבה - נדונה כשעורה לארכה. וחתוך ידים ורגלים אין לו, ועליו מפורש בקבלה (איוב י') הלא כחלב תתיכני וכגיבנה תקפיאני עור ובשר תלבישני ועצמות וגידים תסוככני חיים וחסד עשית עמדי ופקודתך שמרה רוחי.	תני רבי חייא:									■	◊
ואין בודקין אותו במים - שהמים עזין וטורדין אותו, אלא בודקין אותו בשמן - שהשמן רך ומצחצחו, ואין רואין אלא בחמה.										■	◊
כיצד בודקין אותו?										⚡	
כיצד בודקין אותו? כדאמרין										⚡	
אלא: במה בודקין אותו לידע אם זכר הוא אם נקבה היא?										⚡	◊
מביא קיסם שראשו חלק ומנענע באותו מקום. אם מסכסך - בידוע שזכר הוא, ואם לאו - בידוע שנקבה היא.	אבא שאול בר נש, ואמרי לה אבא שאול בר רמש:									!	◊
ל"ש אלא מלמטה למעלה, אבל מן הצדדין - אימא כותלי בית הרחם נינהו.	רב נחמן אמר רבה בר אבוה:									■	
תנא אם היתה נקבה - נדונה כשעורה סדוקה.	רב אדא בר אהבה:									■	◊
ודילמא חוט של ביצים נינהו?	מתקיף לה ר"נ:									⚡	
השתא ביצים גופייהו לא ידיעי, חוט של ביצים ידיעי?	אביי:									!	
ב' ירכותיו - כב' חוטין של זהורית.	רב עמרם, תנא:									■	◊
כשל ערב.	וא"ר עמרם עלה:									■	◊
ושני זרעותיו כב' חוטין של זהורית										■	◊
כשל שתי.	וא"ר עמרם עלה:									■	◊
שיננא, לא תעביד עובדא עד שישעיר.	שמואל לרב יהודה:									■	◊
ומי אמר שמואל הכי?										⚡	
אחת זו ואחת זו - חוששת	והאמר שמואל:									⚡	◊
לחוש - חוששת, ימי טהרה לא יהינן לה עד שישעיר.	רב אמר בו שמואל, לדידי מפרשא לי מיניה									!	◊
למימרא דמספקא ליה לשמואל?										⚡	
והא הוא שפירא דאתאי לקמיה דמר שמואל. אמר: הא בר ארבעין וחד יומא, וחשיב מיומא דאזלא לטבילה עד ההוא יומא ולא הוה אלא ארבעין יומין, ואמר להו: האי בנדה בעל, כפתיה - ואודי:	[שמואל]									⚡	◊
שאני שמואל דרב גובריה.										!	◊
המפלת סנדל וכו'.										■	<
סנדל דומה לדג של ים, מתחלתו ולד הוא אלא שנרצף.	ת"ר									■	◊
סנדל דומה ללשון של שור הגדול.	רשב"ג:									■	◊
סנדל צריך צורת פנים.	משום רבותינו העידו:									■	◊
הלכה - סנדל צריך צורת פנים.	ר יהודה אמר שמואל:									■	
סנדל צריך צורת פנים, משל לאדם שסטר את חבריו והחזיר פניו לאחוריו.	רב אדא א"ר יוסף א"ר יצחק:									■	◊

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

מקרא-key	מאן דאמר	נדה-המפלת חתיכה	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
		בימי רבי ינאי בקשו לטהר את הסנדל שאין לו צורת פנים											כה:	
	אמר להם ר' ינאי:	טיהרתם את הוולדות											כה:	
	התניא משום רבותינו העידו:	סנדל צריך צורת פנים											כה:	
	רב ביבי בר אבבי אמר רבי יוחנן:	מעדותו של רבי נחוניא נשנית משנה זו.											כה:	
	רבי זעירא:	זכה בה רב ביבי בשמעתיה, דאנא והוא הוינא יתבינן קמיה דרבי יוחנן כי אמרה להא שמעתא, וקדם איהו ואמר וזכה בה.											כה:	
		למה הזכירו סנדל, והלא אין סנדל שאין עמו ולד?											כה:	
		אי דאתיליידא נקבה בהדיה - ה"נ. הכא במאי עסקינן - דאתילייד זכר בהדיה. מהו דתימא הואיל ואמר רב יצחק בר אמי: אשה מזרעת תחילה - יולדת זכר, איש מזרע תחלה - יולדת נקבה, מדהא זכר - הא נמי זכר, קמ"ל: אימא שניהם הזרעו בבת אחת, האי זכר והאי נקבה.												כה:
		דבר אחר: שאם תלד נקבה לפני שקיעת החמה, וסנדל לאחר שקיעת החמה, מונה תחלת נדה לראשון ותחלת נדה לאחרון.												כה:
		סנדל דתנן גבי בכורות למאי הלכתא?											כה:	
		לבא אחריי - בכור לנחלה ואין בכור לכהן.											כו:	
		סנדל דתנן גבי כריתות למאי הלכתא?											כו:	
		שאם תלד ולד דרך דופן, וסנדל דרך רחם - דמייתא קרבן אסנדל.											כו:	
	ולרבי שמעון דאמר:	יוצא דרך דופן - ולד מעליא הוא											כו:	
	מאי איכא למימר?												כו:	
	רבי ירמיה:	שאם תלד ולד בהיותה עובדת כוכבים, וסנדל לאחר שנתגיירה - דמייתא קרבן אסנדל.											כו:	
	אמרוה רבנן קמיה דרב פפא:	ומי איתנהו להני שינויי?											כו:	
	והא תניא:	כשהן יוצאין - אין יוצאין אלא כרוכין											כו:	
	רב פפא:	שמע מינה מוכר כריך ליה ולד לסנדל אפליגה, ומשליחף ליה כלפי רישיה. גבי בכורות - כגון שיצאו דרך ראשיהם, דסנדל קדים ונפיק. גבי כריתות - שיצאו דרך מרגלותיהם, דולד קדים ונפיק.											כו:	
	רב הונא בר תחליפא משמיה דרבא:	אפילו תימא מצומצמן, ואיפוך שמעתתא, גבי בכורות - שיצאו דרך מרגלותיהם, ולד דאית ביה חיותא - סריך ולא נפיק, סנדל דלית ביה חיותא - שריק ונפיק. גבי כריתות - שיצאו דרך ראשיהן, ולד דאית ביה חיותא - מדנפיק רישיה הויא לידה, סנדל - עד דנפיק רוביה.											כו:	
	[ת"ק]	שליא בבית - הבית טמא לא שהשליא ולד, אלא שאין שליא בלא ולד.											כו:	
	רבי שמעון:	נימוק הולד עד שלא יצא.											כו:	
	תנן רבנן:	שליא תחלתה דומה לחוט של ערב, וסופה דומה כתורמוס, וחלולה כחצוצרת, ואין שליא פחותה מטפה.											כו:	
	רבי שמעון בן גמליאל:	שליא דומה לקורקבן של תרנגולין שהדקין יוצאין ממנה.											כו:	
	תניא רבי אושעיא זעירא דמן חבריא:	חמשה שיעורין טפה, ואלו הן: שליא, שופר, שדרה, דופן סוכה, והאוב.											כו:	
		שליא											כו:	
		הא דאמרן.											כו:	
		שופר											כו:	
	דתניא: [רבי שמעון בן גמליאל]	כמה יהא שיעור שופר? פירש רבי שמעון בן גמליאל: כדי שיאחזנו בידו ויראה לכאן ולכאן טפה.											כו:	

<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof ◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story : מקרא-key </p>												
נדה-המפלת חתיכה												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שדרה מה היא?												כז.
שדרו של לולב צריך שיהא יוצא מן ההדס טפח. יוחנן:	דא"ר פרנך אמר רבי											כז.
דופן סוכה												כז.
שתים כהלכתן, שלישית - אפילו טפח.	דתניא:											כז.
אזוב												כז.
אזוב - טפח.	דתני רבי חייא:											כז.
תלת מתניתא ותרתי שמעתא - שיעורא טפח. שילא איש כפר תמרתא:	רבי חנינא בר פפא דריש											כז.
תרת? חדא היא												כז.
אימא אמר רבי חייא אזוב טפח.	אביי:											כז.
ותו ליכא?												כז.
והאיכא: טפח על טפח על רום טפח מרובע - מביא את הטומאה וחוצץ בפני הטומאה												כז.
טפח - קאמרינן, טפח על טפח לא קאמרינן.												כז.
והא איכא: אבן היוצא מן התנור טפח ומן הכירה שלש אצבעות - חבור												כז.
כי קאמרינן - היכא דבציר מטפח לא חזי, אבל הכא - כ"ש דבציר מטפח יד תנור הוא.												כז.
והאיכא תנורי בנות												כז.
תנור תחלתו ארבעה ושיריו ד' - דברי רבי מאיר	דתניא: [רבי מאיר]											כז.
במה דברים אמורים - בגדול, אבל בקטן - תחלתו כל שהוא משתגמר מלאכתו, ושיריו ברובו.	חכמים:											כז.
וכמה כל שהוא?												כז.
טפח, שכן עושין תנורי בנות טפח	רבי ינאי:											כז.
בפלוגתא לא קמיירי.												כז.
השתא דאתית להכי - הא נמי פלוגתא היא												כז.
לא אמרו טפח - אלא מן התנור - ולכותל.	דקתני סיפא: אמר ר' יהודה											כז.
והאיכא מסגרת טפח												כז.
בדכתבן לא קא מיירי.												כז.
והאיכא כפורת טפח												כז.
בקדשים לא קמיירי.												כז.
והאיכא: דיה לקורה שהיא רחבה טפח												כז.
בדרבנן לא קמיירי, אלא בדכתיבן ולא מפרשי שיעורייהו												כז.

<p>disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	---

Talmud Navigator

נדה-המפלת חתיכה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא	מאן דאמר												
כל שלשה ימים הראשונים - תולין את השליא בולד, מכאן ואילך - חוששין לולד אחר.	יתבי רב יצחק בר שמואל בר מרתא קמיה דרב כהנא ויתבי וקאמר, אמר רב יהודה אמר רב:											◊	כו:
ומי אמר רב הכי?	אמר ליה: [רב כהנא]										◊		כו:
אין הולד מתעכב אחר חבירו כלום	והאמר רב:										◊		כו:
[רב יצחק בר שמואל בר מרתא] אישתיק.											◊		כו:
דלמא כאן - בנפל, כאן - בבן קיימא?	אמר ליה: [רב כהנא]										◊		כו:
את אמרת לשמעתתיה דרב?	אמר ליה: [רב יצחק בר שמואל בר מרתא]										◊		כו:
הפילה נפל ואחר כך הפילה שליא - כל שלשה ימים תולין את השליא בולד, מכאן ואילך - חוששין לולד אחר. ילדה ואח"כ הפילה שליא - אפילו מכאן ועד עשרה ימים אין חוששין לולד אחר.	בפירוש אמר רב הכי:										◊		כו:
שמואל ותלמידי דרב ורב יהודה הוו יתבי, חליף ואזיל רב יוסף בריה דרב מנשיא מדוויל לאפייהו באלי ואתי											◊		כו:
אמר - אתי לך גברא דרמינן ליה בגילא דחטתא ומרמי ומדחי.	[שמואל]										◊		כו:
אדהכי אתא											◊		כו:
מאי אמר רב בשליא?	אמר ליה שמואל:										◊		כו:
אין תולין את השליא אלא בדבר של קיימא.	א"ל [רב יוסף בריה דרב מנשיא], הכי אמר רב:										◊		כו:
שיילינהו שמואל לכל תלמידי דרב ואמרי ליה הכי											◊		כו:
הדר חזייה לרב יהודה בישות.											◊		כו:
המפלת דמות עורב ושליא מהו?	בעא מיניה רבי יוסי בן שאול מרבי:										◊		כו:
אין תולין אלא בדבר שיש במינו שליא.	אמר ליה: [רבי]										◊		כו:
קשורה בו מהו?											◊		כו:
אמר ליה: דבר שאינו שאלת.	אמר ליה: [רבי]										◊		כו:
המפלת מין בהמה חיה ועוף ושליא עמהן, בזמן שהשליא קשורה עמהן - אין חוששין לולד אחר, אין שליא קשורה עמהן - חוששין לולד אחר, הרני מטיל עליהן חומר שני ולדות, שאני אומר שמא נמוח שפיר של שליא, ונמוח שליא של שפיר	איתוביה:										◊		כו:
תויבתא.											◊		כו:
מעשה ותלו את השליא בולד עד עשרה ימים, ולא אמרו תולין - אלא בשליא הבאה אחר הולד.	רבה בר שילא אמר רב מתנה אמר שמואל:										◊		כו:
מעשה ותלו את השליא בולד עד כ"ג ימים.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:										◊		כו:
עד כ"ד אמרת לן.	אמר ליה רב יוסף:										◊		כו:
מעשה ונשתתה הולד אחר חבירו ל"ג יום.	רב אחא בריה דרב עזריא א"ר יצחק:										◊		כו:
ל"ד אמרת לן.	אמר ליה רב יוסף:										◊		כו:
הניחא למאן דאמר יולדת לתשעה יולדת למקוטעין - משכחת לה: אחד נגמרה צורתו לטוף שבעה, ואחד נגמרה צורתו לתחלת תשעה. אלא למ"ד יולדת לתשעה אינה יולדת למקוטעין מאי איכא למימר?											◊		כו:
איפוך שמעתתא: ל"ג - לשליא, כ"ג - לולד.											◊		כו:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מרא- statement ♪ קושיא- challenge ♪ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראיה- proof	מקרא- key:
--	--------------------------------

נדה-המפלת חתיכה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
מעשה ונשתהה ולד אחד אחר חבירו ג' חדשים, והרי הם יושבים לפנינו בבית המדרש. ומאן נינהו? יהודה וחזקיה בני רבי חייא.	רב אבין בר רב אדא אמר רב מנחם איש כפר שערים, ואמרי לה בית שערים:									○	◇
אין אשה מתעברת וחוזרת ומתעברת	והא אמר מר:									⚡	
טיפה אחת היתה ונתחלקה לשתיים, אחד נגמרה צורתו בתחלת ז', ואחד בסוף ט'.	אביי:									!	◇
שליא בבית הבית טמא.											■
שליא בבית - הבית טמא לא שהשליא ולד, אלא שאין שליא שאין ולד עמה - דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]									◆	■
מטהרין.	רבי יוסי ורבי יהודה ורבי שמעון:									◆	■
אי אתה מודה שאם הוציאווה בספל לבית החיצון שהוא טהור?	אמרו לו רבי מאיר:									⚡	◇
אבל	אמר להן: [רבי מאיר]									!	■
ולמה										^	■
לפי שאינו.	[רבי מאיר]									!	■
כשם שאינו בבית החיצון - כך אינו בבית הפנימי?	אמרו לו:									⚡	■
אינו דומה נמוק פעם אחת לנמוק ב' פעמים.	אמר להן: [רבי מאיר]									!	◇
מאי טעמא דרבי שמעון - קסבר כל טומאה שנתערב בה ממין אחר - בטלה.	יתיב רב פפא אחורי דרב ביבי קמיה דרב המנונא, ויתיב וקאמר:										■
היינו נמי טעמייהו דרבי יהודה ורבי יוסי.	אמר להו רב פפא:										■
אחוכי עליה: מאי שנא? פשיטא										⚡	◇
אפילו כי הא מילתא לימא איניש ולא נשתוק קמיה רביה, משום שנאמר (משלי ל') אם נבלת בהתנשא ואם זמות יד לפה	רב פפא:										■
ואזדא רבי שמעון לטעמיה											■
מלא תרווד רקב שנפל לתוכו עפר כל שהו - טמא	דתניא: [ת"ק]									◆	■
מטהר.	רבי שמעון:									◆	■
מאי טעמא דרבי שמעון?										^	
אי אפשר שלא ירבו שתי פרידות עפר על פרידה אחת של רקב, וחסיר ליה.	רבא, אשכחתינהו לרבנן דבי רב דיתבי וקאמרי:									!	
אדרבה, א"א שלא ירבו שתי פרידות רקב על פרידה אחת עפר ונפיש ליה שיעורא	ואמינא להו: [רבא]									⚡	
היינו טעמא דרבי שמעון, סופו כתחלתו, מה תחלתו - נעשה לו דבר אחר גנגילון.	אלא אמר רבה:									!	◇
מאי היא?										^	
איוהו מת שיש לו רקב ואיוהו מת שאין לו רקב: נקבר ערום בארון של שיש, או ע"ג רצפה של אבנים - זהו מת שיש לו רקב, ואיוהו מת שאין לו רקב - נקבר בכסותו, או בארון של עץ, או ע"ג רצפה של לבנים - זהו מת שאין לו רקב.	דתניא:									!	◇
מלא תרווד רקב שנפל לתוכו עפר כל שהו - טמא	גופא: [ת"ק]										◆
מטהר.	רבי שמעון:										◆

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
---	---

Talmud Navigator

ג	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מאן דאמר	גדה-המפלת חתיכה
											[ת"ק]	מלא תרוד רקב שנתפזר בבית - הבית טמא
											רבי שמעון:	מטהר.
												וצריכא, דאי אשמעינן קמייתא - בההיא קאמרי רבנן - משום דמכניף אבל נתפזר - אימא מודו לו לרבי שמעון דאין מאהיל וחוזר ומאהיל. ואי אשמעינן בהא - בהא אמר רבי שמעון דאין מאהיל וחוזר ומאהיל, אבל בהא - אימא מודה להו לרבנן, צריכא.
											תניא אידך: [ת"ק]	מלא תרוד ועוד, עפר בית הקברות - טמא.
											רבי שמעון:	מטהר.
												מאי טעמייהו דרבנן?
												לפי שא"א למלא תרוד ועוד עפר בית הקברות שאין בו מלא תרוד רקב.
												השתא דאמרת טעמא דרבי שמעון משום סופו כחלתו, גבי שליא מאי טעמא?
											רבי יוחנן:	משום בטול ברוב נגעו בה.
												ואזדא רבי יוחנן לטעמיה
											דאמר רבי יוחנן:	רבי שמעון ור"א בן יעקב אמרו דבר אחד.
												רבי שמעון
												הא דאמרן.
												רבי אליעזר
											דתניא, רבי אליעזר בן יעקב:	בהמה גסה ששפעה חררת דם - הרי זו תקבר, ופטורה מן הבכורה.
											ותני רבי חייא עלה:	אינה מטמאה לא במגע ולא במשא.
												ומאחר שאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?
												כדי לפרסמה שהיא פטורה מן הבכורה.
												אלמא ולד מעליא הוא, ואמאי תני רבי חייא אינה מטמאה לא במגע ולא במשא?
											רבי יוחנן:	משום בטול ברוב נגעו בה.
											רבי אמי אמר רבי יוחנן:	ומודה רבי שמעון שאמו טמאה לידה.
											אמר ההוא סבא לרבי אמי:	אסברא לך טעמא דרבי יוחנן, דאמר קרא (ויקרא י"ב) אשה כי תזרע וילדה זכר וגו' - אפילו לא ילדה אלא כעין שהזריעה - טמאה לידה.
											ריש לקיש:	שפיר שטרפוהו במימיו - נעשה כמת שנתבלבלה צורתו.
											רבי יוחנן לריש לקיש:	מת שנתבלבל צורתו מנלן דטהור?
												אילימא מהא דאמר רבי שבתאי אמר ר' יצחק מגדלאה, ואמרי לה א"ר יצחק מגדלאה א"ר שבתאי:
												וקא דייקת מינה: טעמא - דשדלו קיימת, הא לאו הכי - טהור
												אדרבה, דוק מינה להאי גיסא: שלדו קיימת - הוא דטהרו לו פתחים קטנים, הא לאו הכי - פתחים קטנים נמי טמאין, דכל חד וחד חזי לאפוקי חד חד אבך

כה.

כת.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

נדה-המפלת חתיכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	ר' יוחנן דאמר כמאן - כר' אליעזר.											
	רבינא לרב אשי:											
	דתנן: [רבי אליעזר]											
	היכי דמי מת שנסרף ושלדו קיימת?											
	אביי:											
	כגון ששרפו על גבי קטבלא.											
	רבא:											
	כגון ששרפו על גבי אפודרים.											
	רבינא:											
	כגון דאחרכי אחרוכי.											
	ת"ר:											
	המפלת יד חתוכה ורגל חתוכה - אמו טמאה לידה, ואין חוששין שמא מגוף אטום באו.											
	רב חסדא ורבה בר רב הונא דאמרי תרוייהו:											
	המפלת ואין ידוע מה הפילה - תשב לזכר ולנקבה.											
	ואי ס"ד, כל כהאי גוונא אימא הרחיקה לידתה - לתני ולנדה											
	אי תנא לנדה, הוה אמינא - מביאה קרבן ואינו נאכל, קמ"ל - דנאכל.											
	אביי:											
	הוציא עובר את ידו והחזירה - אמו טמאה לידה. שנאמר: (בראשית לח) ויהי בלדתה ויתן יד.											
	רב הונא:											
	הוציא עובר את ידו - אין אמו חוששת לכל דבר											
	מתיב רב יהודה:											
	רב נחמן: לדידי מיפרשא לי מיניה דרב הונא:											
	לחוש - חוששת, ימי טוהר - לא ייבין לה עד דנפיק רוביה.											
	והא אין אמו חוששת לכל דבר קאמר											
	אביי:											
	אינה חוששת לכל דבר - מדאורייתא, אבל מדרבנן - חוששת.											
	והא קרא קאמר											
	מדרבנן, וקרא - אסמכתא בעלמא.											
	המפלת טומטום ואנדרוגינוס - תשב לזכר ולנקבה											
	טומטום וזכר, אנדרוגינוס וזכר - תשב לזכר ולנקבה											
	טומטום ונקבה, אנדרוגינוס ונקבה - תשב לנקבה בלבד.											
	יצא מחותך או מסורס, משיצא רובו - הרי הוא כילוד.											
	יצא כדרכו - עד שיצא רוב ראשו. ואיזהו רוב ראשו - משיצא פדחתו.											
	השתא טומטום לחודיה ואנדרוגינוס לחודיה אמר תשב לזכר ולנקבה, טומטום וזכר אנדרוגינוס וזכר מביעא											
	איצטריך, מהו דתימל, הואיל וא"ר יצחק: אשה מזרעת תחל' - יולדת זכר, איש מזרע תחלה - יולדת נקבה, אימא: מדהאי זכר - האי נמי זכר, קמ"ל - אימא שניהם הזרעו בבת אחת, זו זכר וזה נקבה.											
	טומטום ואנדרוגינוס שראו לובן או אודם - אין חייבין על ביאת מקדש, ואין שורפין עליהם את התרומה. ראו לובן ואודם כאחד - אין חייבין על ביאת מקדש, אבל שורפין עליהם את התרומה, שנאמר (במדבר ה') מזכר ועד נקבה תשלחו - זכר ודאי, נקבה ודאית, ולא טומטום ואנדרוגינוס.											
	לימא מסייע ליה:											
	טומטום ואנדרוגינוס שראו לובן או אודם - אין חייבין על ביאת מקדש ואין שורפין עליהם את התרומה, ראו לובן ואודם כאחת - אין חייבין על ביאת מקדש, אבל שורפין עליהם את התרומה.											

<p>disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

נדה-המפלת חתיכה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
מ"ט? לאו משום שנאמר (במדבר ה') מזכר ועד נקבה תשלחו זכר ודאי נקבה ודאית, ולא טומטום ואנדרוגינוס?											◊	כה:		
עולא:	לא, הא מני - ר' אליעזר היא										!	◊	כה:	
השרץ (ויקרא ה') ונעלם ממנו - על העלם שרץ הוא חייב, ואינו חייב על העלם מקדש.	דתנן, רבי אליעזר:										!	◊	כה:	
ונעלם ממנו והוא טמא - על העלם טומאה הוא חייב, ואינו חייב על העלם מקדש.	רבי עקיבא:										!	◊	כה:	
מאי בינייהו?	ואמרין:										◊	!	כה:	
שרץ ונבלה איכא בינייהו	ואמר חזקיה:										!	!	◊	כה:
בעינן עד דידע אי בשרץ איטמי אי בנבילה איטמי	דרבי אליעזר סבר:	♦									!	!	◊	כה:
לא בעינן.	ור' עקיבא סבר:	♦									!	!	◊	כה:
לאו אמר רבי אליעזר התם בעינן דידע אי בשרץ איטמי אי בנבלה איטמי, הכא נמי - בעינן דידע אי בלובן איטמי, אי באודם איטמי אבל לרבי עקיבא, דאמר משום טומאה מיחייב, הכא נמי - משום טומאה מיחייב.											!	◊	כה:	
ורב, מאי שנא ביאת מקדש דלא - דכתיב מזכר ועד נקבה תשלחו - זכר ודאי, נקבה ודאית, ולא טומטום ואנדרוגינוס אי הכי - תרומה נמי לא נשרוף, דכתיב (ויקרא טו) והזב את זובו לזכר ולנקבה - זכר ודאי, נקבה ודאית, ולא טומטום ואנדרוגינוס											◊	!	כה:	
ההוא מבעי ליה לכדרבי יצחק											!	!	כה:	
לזכר - לרבות את המצורע למעינותיו, ולנקבה - לרבות את המצורעת למעינותיה.	דאמר רבי יצחק:										!	!	כה:	
האי נמי מבעי ליה - במי שיש לו טהרה במקוה, פרט לכלי חרס - דברי רבי יוסף											◊	!	כה:	
אם כן - נכתוב רחמנא אדם											!	!	כה:	
וכי תימא אי כתב רחמנא אדם הוה אמינא - כלי מתכות לא											◊	!	כה:	
מכל טמא לנפש נפקא זכר ונקבה למה לי - לכדרב.											!	!	כה:	
ואימא: כוליה לכדרב הוא דאתא											◊	!	כה:	
אם כן, נכתוב זכר ונקבה, מאי מזכר ועד נקבה - עד כל דבר שיש לו טהרה במקוה.											!	!	כה:	
אי הכי, כי איטמי בשאר טומאות - לא לישלחן											◊	!	כה:	
אמר קרא: מזכר - מטומאה הפורשת מן הזכר.											!	!	כה:	
וכל היכא דכתיב מזכר עד נקבה למעוטי טומטום ואנדרוגינוס הוא דאתא? והא גבי ערכין, דכתיב (ויקרא כ"ז) הזכר											◊	!	כה:	
הזכר - ולא טומטום ואנדרוגינוס, יכול לא יהא בערך איש אבל יהא בערך אשה - תלמוד לומר הזכר ואם נקבה - זכר ודאי, נקבה ודאית, ולא טומטום ואנדרוגינוס.	ותניא:										◊	!	כה:	
טעמא - דכתיב הזכר ואם נקבה, הא מזכר ונקבה - לא ממעט											◊	!	כה:	
ההוא מבעי ליה לחלק בין ערך איש לערך אשה.											!	!	כה:	
יצא מחותך או מסורס וכו'.												◊	כט.	
אפילו הראש עמהן	רבי אלעזר:										◊	!	כט.	
לא שנו אלא שאין הראש עמהן, אבל הראש עמהן הרי הוא כילוד.	רבי יוחנן:										◊	!	כט.	
לימא בדשמואל קמיפלגי											!	!	כט.	

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
--	---

מקרא-kev:

Talmud Navigator

נדה-המפלת חתיכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	דאמר שמואל:											
אין הראש פוטר בנפלים.												כט.
בשלם - דכולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - במחותך.												כט.
בשלם הוא דקחשיב, במחותך - לא קחשיב.	דמר סבר: [רבי אלעזר]											כט.
במחותך נמי חשיב.	ומר סבר: [רבי יוחנן]											כט.
איכא דמתני לה להא שמעתתא באפי נפשה												כט.
אין הראש כרוב אברים	רבי אלעזר:											כט.
הראש כרוב אברים	רבי יוחנן:											כט.
וקמפילגי בדשמואל.												כט.
יצא מחותך או מסורס, משיצא רובו - הרי הוא כילוד.	תנן:											כט.
מדקאמר מסורס מכלל דמחותך - כתקנו, וקאמר משיצא רובו - הרי זה כילוד. קשיא לרבי יוחנן												כט.
אימא יצא מחותך ומסורס.	אמר לך רבי יוחנן:											כט.
וזה או קתני												כט.
הכי קאמר: יצא מחותך או שלם, וזה מסורס - משיצא רובו הרי זה כילוד.												כט.
כתנאי	רב פפא:											כט.
יצא מחותך או מסורס - משיצא רובו הרי הוא כילוד	[ת"ק]											כט.
משיצא כתקנו.	רבי יוסי:											כט.
מאי קאמר?												כט.
הכי קאמר: יצא מחותך ומסורס - משיצא רובו הרי הוא כילוד, הא כתקנו - הראש פוטר	רב פפא: [ת"ק]											כט.
משיצא רובו כתקנו.	רבי יוסי:											כט.
מכלל דבמסורס - רובו נמי לא פוטר, הא ק"ל דרובו ככולן	מתקיף לה רב זביד:											כט.
הכי קאמר: יצא מחותך ומסורס - משיצא רובו הרי זה כילוד, הא כתקנו - הראש פוטר.	אלא אמר רב זביד: [ת"ק]											כט.
משיצא כתקנו לחיים.	רבי יוסי:											כט.
יצא מחותך (או) מסורס - משיצא רובו הרי זה כילוד, הא כתקנו - הראש פוטר	תנאי נמי הכי: [ת"ק]											כט.
משיצא כתקנו לחיים. ואיזהו כתקנו לחיים - משיצא רוב ראשו.	רבי יוסי:											כט.
ואיזהו רוב ראשו?												כט.
משיצאו צדעיו	רבי יוסי:											כט.
משיצא פדחתו	אבא חנן משום ר' יהושע:											כט.
משיראו קרני ראשו.	יש אומרים:											כט.
המפלת ואין ידוע מהו - תשב לזכר ולנקה												כט.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-kev:	

נדה-המפלת חתיכה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אין ידוע אם ולד היה אם לאו - תשב לזכר ולנקבה ולנדה.												■
עברה נהר והפילה - מביאה קרבן ונאכל, הלך אחר רוב נשים, ורוב נשים ולד מעליא ילדן.	רבי יהושע בן לוי:											◊
אין ידוע אם ולד היה - תשב לזכר ולנקבה ולנדה.	תנן:											⚡
אמאי תשב לנדה? לימא: הלך אחר רוב נשים, ורוב נשים ולד מעליא ילדן												⚡
מתני' - בשלא הוחזקה עוברת, וכי קאמר ריב"ל - כשהוחזקה עוברת.												!
בהמה שיצאה מלאה ובאה ריקנית - הבא אחריו בכור מספק.	ת"ש:											⚡
ואמאי? הלך אחר רוב בהמות, ורוב בהמות ולד מעליא ילדן, והאי - פשוט הוא												⚡
משום דאיכא למימר, רוב בהמות יולדות דבר הפוטר מבכורה, ומעוטן יולדות דבר שאינו פוטר מבכורה, וכל היולדות - מטנפות, וזו הואיל ולא טנפה - אתרע לה רובא.	רבינא:											!
אי כל היולדות מטנפות, הא - מדלא מטנפה - בכור מעליא הוא												⚡
אלא אימא: רוב יולדות מטנפות, וזו הואיל ולא טנפה - אתרע לה רובא.												!
מתיב רבי יוסי ברבי חנינא טועה, ולא ידענא מאי תיובתא.	כי אתא רבין אמר:											■
מאי היא?												^
אשה שיצתה מלאה ובאה ריקנית, והביאה לפנינו שלשה שבועין טהורין, ועשרה שבועות אחד טמא ואחד טהור - משמשת לאור שלשים וחמש, ומטבילין אותה תשעים וחמש טבילות - דברי ב"ש	דתניא: [בית שמאי]											⚡
שלשים וחמש	בית הלל:											⚡
דיה לטבילה שתהא באחרונה.	רבי יוסי ברבי יהודה:											⚡
בשלמא שבוע ראשון לא משמשת - אימר יולדת זכר היא, שבוע שני - אימר יולדת נקבה היא, שבוע שלישי - אימר יולדת נקבה בזוב היא, אלא שבוע רביעי - אע"ג דקא חזיא דם - תשמש, דהא דם טהור הוא לאו משום דלא אזלינן בחר רובא?												⚡
אלא מאי לא ידענא מאי תיובתא?												⚡
אימר: הרחיקה לידתה.												!
הך שבוע חמישי דטהור הוא תשמש												⚡
הך שבוע רביעי כל יומא ויומא מספקין בסוף לידה ובתחלת נדה												!
ועשרין ותמניא גופיה, אימר תחלת נדה היא, ובעיא למיתב שבעה לנדתה. בעשרים וחד תשמש												⚡
אסור לעשות כן, שמא תבא לידי ספק.	רבי שמעון היא, דאמר:											!
לאורתא תשמש												⚡
כשראתה בערב.												!
ומטבילין אותה תשעים וחמש טבילות	[בית שמאי]											■
שבוע קמא מטבילין אותה בלילתא - אימר יולדת זכר היא												■
שבוע שני מטבילין אותה בלילתא - אימר יולדת נקבה היא												■
ביממא - אימר יולדת זכר בזוב היא.												■

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- ! proof-ראיה-</p>
--	--

נדה-המפלת חתיכה		Talmud Navigator										
מקרא- key:	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
שבוע שלישי מטבילין לה ביממא - אימר יולדת נקבה בזוב היא												כט:
בלילתא - ב"ש לטעמייהו												כט:
טבולת יום ארוך בעי טבילה.	דאמרי: [בית שמאי]											כט:
מכדי, ימי טהרה כמה הוו - שתין ושיתא, דל שבוע ג' דאטבילין לה - פשו להו שתין נכי חדא, שתין נכי חדא ותלתין וז' - תשעין וד' הויין, תשעין וחמש מאי עבידתייהו?												ל.
כגון שבאת לפנינו בין השמשות, דיהבינן לה טבילה יתירתא.	רב ירמיה מדפתי:											ל.
ולב"ה דאמרי טבולת יום ארוך - לא בעי טבילה, ל"ה מאי עבידתייהו?												ל.
עשרים ותמניא - כדאמרן, הך שבוע ה' מטבילין כל ליליא ולייליא, אימר סוף נדה היא.												ל.
י שבועין למה ליי? בתמניא ופלגא סגן												ל.
אידי דתנא פלגא דשבוע - מסיק ליה, ואידי דתנא שבוע טמא - תנא נמי שבוע טהור.												ל.
והאיכא טבילת זבה												ל.
דלפני תשמיש - קחשיב, דלאחר תשמיש - לא קחשיב.												ל.
ולב"ש, דחשיב דלאחר תשמיש - נחשוב נמי טבילת זבה												ל.
בלידה - קמיירי, בזיבה - לא קמיירי.												ל.
והאיכא יולדת בזוב												ל.
יולדת בזוב - קחשיב, זיבה גרידתא - לא קחשיב.												ל.
שבועתא קמא דאתיא לקמן ליטבלה ביומא, דילמא כל יומא ויומא שלימו לה ספורים דידה												ל.
הא מני - ר"ע היא												ל.
בעינן ספורים בפנינו.	דאמר: [רבי עקיבא]											ל.
סוף שבוע קמא ליטבלה												ל.
חד בשבוע לא קמיירי.												ל.
יומא קמא דאתיא לקמן ליטבלה, דילמא שומרת יום כנגד יום היא												ל.
בזבה גדולה - קמיירי, בזבה קטנה - לא קמיירי.												ל.
ש"מ תלת:												ל.
ש"מ: ר"ע היא, דאמר בעינן ספורים בפנינו												ל.
וש"מ - ר"ש היא, דאמר אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק												ל.
וש"מ - טבילה בזמנה מצוה.												ל.
דיה לטבילה באחרונה	רבי יוסי בר' יהודה:											ל.
ולא אמרינן טבילה בזמנה מצוה.												ל.
המפלת ליום מ' - אינה חוששת לולד, ליום מ"א - תשב לזכר ולנקבה ולנדה.	[ת"ק]											מ

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

Talmud Navigator

נדה-המפלת חתיכה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
יום מ"א - תשב לזכר ולנדה, יום פ"א - תשב לזכר ולנקבה ולנדה, שהזכר נגמר למ"א והנקבה לפ"א.	רבי ישמעאל:									♦	ל.
אחד בריית הזכר ואחד בריית הנקבה - זה וזה מ"א.	חכמים:									■	ל.
למה הוזכר זכר?										◊	ל.
אי לימי טומאה										!	ל.
הא קתני נקבה										⚡	ל.
ואי לימי טהרה										!	ל.
הא קתני נדה										⚡	ל.
שאם תראה יום ל"ד, ותחזור ותראה יום מ' ואחד - תהא מקולקלת עד מ"ח. וכן לענין נקבה, שאם תראה יום ע"ד, ותחזור ותראה יום פ"א - תהא מקולקלת עד פ"ח.										!	ל.
יום מ"א תשב לזכר ולנדה כו'.	רבי ישמעאל:									■	ל.
טימא וטיהר בזכר, וטימא וטיהר בנקבה, מה כשטימא וטיהר בזכר - יצירתו כיוצא בו, אף כשטימא וטיהר בנקבה - יצירתה כיוצא בה	תניא, רבי ישמעאל:									◊	ל.
אין למדין יצירה מטומאה.	אמרו לו: [רבנן]									■	ל.
מעשה בקליאופטרא מלכת אלכסנדרוס שנתחייבו שפחותיה הריגה למלכות, ובדקן ומצאן זה וזה למ"א	אמרו לו - לר' ישמעאל:									○	ל.
אני מביא לכם ראייה מן התורה, ואתם מביאין לי ראייה מן השוטים?	אמר להן: [רבי ישמעאל]									⚡	ל.
מאי ראייה מן התורה?										^	ל.
אילימא טימא וטיהר בזכר וטימא וטיהר בנקבה כו'										!	ל.
הא קאמרי ליה אין דנין יצירה מטומאה										⚡	ל.
אמר קרא תלד - הוסיף לה הכתוב לידה אחרת בנקבה.										!	ל.
ומאי ראייה מן השוטים?										^	ל.
אימר: נקבה קדים ואיעבור ארבעין יומין קמי זכר.										⚡	ל.
ורבנן										⚡	ל.
סמא דנפצא אשקיניהו	[רבנן]									!	ל.
ור' ישמעאל										⚡	ל.
איכא גופא דלא מקבל סמא.	[רבי ישמעאל]									!	ל.
מעשה בקלפטרא מלכת יונית שנתחייבו שפחותיה הריגה למלכות, ובדקן ומצאן זכר לארבעים ואחד, ונקבה לפ"א	אמר להם ר' ישמעאל:									^	ל.
אין מביאין ראייה מן השוטים. מאי טעמא? הך דנקבה אייתרה ארבעין יומין, והדר איעבר.	אמרו לו: [רבנן]									!	ל.
ורבי ישמעאל										⚡	ל.
לשומר מסריניהו	[רבי ישמעאל]									!	ל.
ורבנן										⚡	ל.
אין אפטרופוס לעריות, אימא שומר גופיה בא עליה.	[רבנן]									!	ל.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	statement-מימרא ♣ challenge-קושיא ♣ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■
מקרא-kev:	

Talmud Navigator

נדה-המפלת חתיכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ממרא												
ודילמא אי קרעוהו להך דנקבה בארבעין וחד הוה משתכחא כזכר?									ז		◇	ל:
בסמיניהון שוין.	אביי:								!		◇	ל:
אחד בריית זכר ואחד בריית נקבה וכו'.	חכמים:										■	ל:
חכמים היינו ת"ק											ז	ל:
וכי תימא: למסתמא רישא כרבנן, ויחיד ורבים הלכה כרבים,											!	ל:
פשיטא											ז	ל:
מהו דתימא: מסתברא טעמא דרבי ישמעאל, דקמסייע ליה קראי, קמ"ל.											!	ל:
למה הולד דומה במעי אמו - לפנקס שמקופל ומונח. וידו על שתי צדעיו, שתי אציליו על ב' ארכובותיו, וב' עקביו על ב' עגבותיו, וראשו מונח לו בין ברכיו, ופיו סתום וטבורו פתוח, ואוכל ממה שאמו אוכלת, ושותה ממה שאמו שותה, ואינו מוציא רעי שמא יהרוג את אמו. וכיון שיצא לאויר העולם - נפתח הסתום ונסתם הפתוח, שאלמלא כן אינו יכול לחיות אפילו שעה אחת. ונר דלוק לו על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו, שנאמר (איוב כ"ט) בהלו גרו עלי ראשי לאורו אלך חשך. ואל תתמה, שהרי אדם ישן כאן ורואה הלום באספמיא.	דרש רבי שמלאי:										■	ל:
ואין לך ימים שאדם שרוי בטובה יותר מאותן הימים, שנאמר (איוב כ"ט) מי יתגני ירחי קדם כימי אלוה ישמרני, ואיזהו ימים שיש בהם ירחים ואין בהם שנים - הוי אומר אלו ירחי לידה.											■	ל:
ומלמדוין אותו כל התורה כולה, שנאמר (משלי י"ד) ויורני ויאמר לי יתמך דברי לבך שמור מצותי וחיה, ואומר (איוב כ"ט) בסוד אלוה עלי אהלי.											■	ל:
מאי ואומר?											ז	ל:
וכי תימא נביא הוא דקאמר - ת"ש: בסוד אלוה עלי אהלי.											!	ל:
וכיון שבא לאויר העולם - בא מלאך וסטררו על פיו, ומשכחו כל התורה כולה, שנאמר (בראשית ד') לפתח חטאת רובץ.											■	ל:
ואינו יוצא משם עד שמשביעין אותו, שנאמר (ישעיהו מ"ה) כי לי תכרע כל ברך תשבע כל לשון, כי לי תכרע כל ברך - זה יום המיתה, שנאמר (תהלים כ"ב) לפניו יכרעו כל יורדי עפר, תשבע כל לשון - זה יום הלידה, שנאמר (תהלים כ"ד) נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשו ולא נשבע למרמה, ומה היא השבועה שמשביעין אותו - תהי צדיק ואל תהי רשע, ואפילו כל העולם כולו אומרים לך צדיק אתה - היה בעיניך כרשע. והוי יודע שהקב"ה טהור ומשרתיו טהורים, ונשמה שנתן בך טהורה היא, אם אתה משמרה בטהרה - מוטב, ואם לאו - הריני נוטלה ממך.											■	ל:
משל לכהן שמסר תרומה לעם הארץ, ואמר לו אם אתה משמרה בטהרה - מוטב, ואם לאו - הריני שורפה לפניך.	תנא דבי ר' ישמעאל:										■	ל:
מאי קרא - (תהלים עא) ממעי אמי אתה גווי.	רבי אלעזר:										■	לא.
מאי משמע דהאי גווי לישנא דאשתבועי הוא?											ז	לא.
דכתיב (ירמיהו ז') גוי נורך והשליכי.											!	לא.
למה ולד דומה במעי אמו - לאגוז מונח בספל של מים, אדם נותן אצבעו עליו, שוקע לכאן ולכאן.	ואמר רבי אלעזר:										■	לא.
שלשה חדשים הראשונים - ולד דר במדור התחתון, אמצעיים - ולד דר במדור האמצעי, אחרונים - ולד דר במדור העליון. וכיון שהגיע זמנו לצאת - מתהפך ויוצא, והוה חבלי אשה.	תנו רבנן:										■	לא.
חבלי של נקבה מרובין משל זכר.	והיינו דתנן:										■	לא.
מאי קרא (תהלים קל"ט) אשר עשיתי בסתר רקמתי בתחתיות ארץ, דרתי לא נאמר, אלא רקמתי. מאי שנא חבלי נקבה מרובין משל זכר? זה בא כדרך תשמישו וזה בא כדרך תשמישו, זו - הופכת פניה, וזה - אין הופך פניו.	ואמר רבי אלעזר:										■	לא.
שלשה חדשים הראשונים - תשמיש קשה לאשה וגם קשה לולד, אמצעיים - קשה לאשה ויפה לולד, אחרונים - יפה לאשה ויפה לולד, שמתוך כך נמצא הולד מלובן ומזורז.	תנו רבנן:										■	לא.
המשמש מטתו ליום תשעים כאילו שופך דמים.	תנא:										■	לא.

<p>disputants-חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

Talmud Navigator

נדה-המפלת חתיכה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא	מאן דאמר												
מנא ידע?										ז			לא.
משמש והולך, (תהלים קט"ז) ושומר פתאים ה'.	אלא אמר אביי:											◊	לא.
שלשה שותפין יש באדם, הקב"ה ואביו ואמו. אביו מזריע הלוכו, שממנו עצמות וגידים וצפרנים, ומוח שבראשו, ולוכן שבכעין. אמו מזרעת אודם, שממנו עור וכשר ושערות, ושחור שבעין. והקב"ה נותן בו רוח ונשמה וקלסתר פנים, וראיית העין, ושמיעת האוזן, ודבור פה, והלוח רגלים, ובינה והשכל. וכיון שהגיע זמנו להפטר מן העולם - הקב"ה נוטל חלקו, וחלק אביו ואמו מניח לפניהם.	תנו רבנן:											◊	לא.
היינו דאמרי אינשי: פוץ מלחא - ושדי בשרא לכלבא.	רב פפא:											■	לא.
מאי דכתיב (איוב ט') עושה גדולות עד אין חקר ונפלאות עד אין מספר - בא וראה שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם מדת בשר ודם: נותן הפץ בחמת צרורה ופיה למעלה - ספק משתמר ספק אין משתמר. ואילו הקב"ה, צר העובר במעי אשה, פתוחה ופיה למטה - ומשתמר.	דרש רב חנינא בר פפא:											◊	לא.
דבר אחר: אדם נותן חפציו לכף מאזנים, כל זמן שמכביד - יורד למטה, ואילו הקב"ה - כל זמן שמכביד הולד עולה למעלה.												■	לא.
מאי דכתיב (תהלים קל"ט) אודך על כי נוראות נפילתי נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד - בא וראה שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם מדת בשר ודם: אדם נותן זרעונים בערוגה - כל אחת ואחת עולה במינו, ואילו הקב"ה - צר העובר במעי אשה וכולם עולין למין אחד.	דרש רבי יוסי הגלילי:											◊	לא.
דבר אחר: צבע נותן סמנין ליררה - כולן עולין לצבע אחד, ואילו הקב"ה צר העובר במעי אשה - כל אחת ואחת עולה למינו.												◊	לא.
מאי דכתיב (ישעיהו י"ב) אודך ה' כי אנפת בי ישוב אפך ותנחמני, במה הכתוב מדבר - בשני בני אדם שיצאו לסחורה, ישוב לו קוץ לאחד מהן - התחיל מחרף ומגדף, לימים שמע שטבעה ספינתו של חברו בים, התחיל מודה ומשבח, לכך נאמר ישוב אפך ותנחמני.	דרש רב יוסף:											◊	לא.
מאי דכתיב (תהלים ע"ב) עושה נפלאות לבדו וברוך שם כבודו לעולם - אפילו בעל הנס אינו מכיר בנסו.	והיינו דאמר רבי אלעזר:											◊	לא.
מאי דכתיב (תהלים קל"ט) ארחי ורבעי זרית וכל דרכי הסכנת - מלמד שלא נוצר אדם מן כל הטפה אלא מן הברור שבה.	דריש רבי חנינא בר פפא:											◊	לא.
משל לאדם שזורה בבית הגרנות - נוטל את האוכל ומניח את הפסולת. כדרכי אבהו	תנא דבי רבי ישמעאל:											■	לא.
כתיב (שמואל ב' כ"ב) ותזוני חיל וכתיב (תהלים י"ח) האל המאורני חיל אמר דוד - לפני הקב"ה: רבש"ע, זיריתני וזרוחתי.	דרבי אבהו רמי:											■	לא.
מאי דכתיב (במדבר כ"ג) מי מנה עפר יעקב ומספר את רובע ישראל - מלמד שהקב"ה יושב וסופר את רביעיותיהם של ישראל, מתי תבא טיפה שהצדיק נוצר הימנה.	דרש רבי אבהו:											◊	לא.
ועל דבר זה נסמית עינו של בלעם הרשע, אמר: מי שהוא טהור וקדוש, ומשרתו טהורים וקדושים יציין בדבר זה? מיד נסמית עינו, דכתיב (במדבר כ"ד) נאם הגבר שתום העין.												◊	לא.
מאי דכתיב (בראשית ל') וישכב עמה בלילה הוא - מלמד שהקב"ה סייע באותו מעשה, שנאמר (בראשית מ"ט) יששכר חמור גרם - חמור גרם לו ליששכר.	והיינו דאמר רבי יוחנן:											◊	לא.
אשה מזרעת תחילה - יולדת זכר, איש מזריע תחילה - יולדת נקבה, שנאמר (ויקרא י"ג) אשה כי תזריע ויולדה זכר.	רבי יצחק אמר רבי אמי:											◊	לא.
אשה מזרעת תחילה - יולדת זכר, איש מזריע תחלה - יולדת נקבה, ולא פירשו חכמים את הדבר	תנו רבנן, בראשונה היו אומרים:											■	לא.
(בראשית מ"ו) אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב בפתן אדם ואת דינה בתו - תלה הזכרים בנקבות, ונקבות בזכרים	עד שבה רבי צדוק ופירשו:											◊	לא.
(דברי הימים א' ח') והיו בני אולם אנשים גבורי חיל דורכי קשת ומרבים בנים ובני בנים, וכי בידו של אדם להרבות בנים ובני בנים? אלא, מתוך שמשהין עצמן בבטן כדי שיריעו נשותיהן תחלה, שיהו בניהם זכרים - מעלה עליהן הכתוב - כאילו הם מרבים בנים ובני בנים.												◊	לא.
יכולני לעשות כל בני זכרים.	והיינו דאמר רב קטינא:											■	לא.
הרוצה לעשות כל בניו זכרים - יבעול וישנה.	רבא:											◊	לא.
אין אשה מתעברת אלא סמוך לוסתה, שנאמר (תהלים נא) הן בעון חוללתי. ורבי יוחנן אמר: סמוך לטבילה, שנאמר (תהלים נא) ובחטא יחמתני אמי.	ואמר רבי יצחק אמר רבי אמי:											◊	לא.
מאי משמע דהאי חטא לישנא דדכויי הוא?												^	לא.
דכתיב (ויקרא י"ד) וחטא את הבית, ומתרגמין, וידכי ית ביתא. ואי בעית אימא מהכא: (תהלים נ"א) תחטאני באזוב ואטהר												!	לא.

<p>disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	---

Talmud Navigator

מקרא-key	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לא
נדה-המפלת חתיכה														
מימרא		מאן דאמר												
	כיון שבא זכר בעולם - בא שלום בעולם, שנאמר (ישעיהו ט"ז) שלחו כר מושל ארץ זכר - זה כר.	ואמר רבי יצחק אמר רבי אמי:											◊	לא:
	בא זכר בעולם - בא ככרו בידו, זכר - זה כר, דכתיב (מלכים ב' ו') ויכרה להם כירה גדולה נקבה - אין עמה כלום, נקבה - נקייה באה, עד דאמרה מזוני לא יהבי לה, דכתיב (בראשית ל') נקבה שכרך עלי ואתנה.	ואמר רבי יצחק אמר רבי אמי:											◊	לא:
	מפני מה אמרה תורה יולדת תביאה קרבן?	שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחי:											◊	לא:
	בשעה שכורעת לילד קופצת ונשבעת שלא תזקק לבעלה, לפיכך אמרה תורה תביא קרבן.	אמר להן: [רבי שמעון בן יוחי]											◊	לא:
	והא מזידה היא, ובהרטה תליא מילתא ועוד, קרבן שבועה בעי איתוי?	מתקף לה רב יוסף:											◊	לא:
	ומפני מה אמרה תורה זכר לשבעה ונקבה לארבעה עשר?												◊	לא:
	זכר שהכל שמחים בו - מתחרטת לשבעה, נקבה שהכל עצבים בה - מתחרטת לארבעה עשר	[רבי שמעון בן יוחי]											◊	לא:
	ומפני מה אמרה תורה מילה לשמונה?												◊	לא:
	שלא יהו כולם שמחים ואביו ואמו עצבים.	[רבי שמעון בן יוחי]											◊	לא:
	מפני מה אמרה תורה נדה לשבעה - מפני שרגיל בה, וקץ בה, אמרה תורה: תהא טמאה שבעה ימים, כדי שתהא חביבה על בעלה כשעת כניסתה לחופה.	תניא, היה ר"מ אומר:											◊	לא:
	מפני מה איש מחזור על אשה, ואין אשה מחזרת על איש?	שאלו תלמידיו את רבי דוסתאי ברבי ינאי:											◊	לא:
	משל לאדם שאבד לו אבידה, מי מחזור על מי - בעל אבידה מחזיר על אבידתו.	[רבי דוסתאי ברבי ינאי]											◊	לא:
	ומפני מה, איש פניו למטה ואשה פניה למעלה כלפי האישה?												◊	לא:
	זה - ממקום שנברא, וזו - ממקום שנבראת.	[רבי דוסתאי ברבי ינאי]											◊	לא:
	ומפני מה האיש מקבל פיוס ואין אשה מקבלת פיוס?												◊	לא:
	זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת.	[רבי דוסתאי ברבי ינאי]											◊	לא:
	מפני מה אשה קולה ערב ואין איש קולו ערב?												◊	לא:
	זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת, שנאמר (שיר השירים ב') כי קולך ערב ומראך נאווה.	[רבי דוסתאי ברבי ינאי]											◊	לא:
	הדרן עלך המפלת חתיכה												◊	